

31.12.2004

2036/4/03

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Ilkka Rautio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Eteläpää

ESITUTKINTARATKAISUN VIIVÄSTYMINEN

1

KANTELU

A pyysi 13.9.2003 päivätyssä kirjeessään oikeusasiamiestä tutkimaan Seinäjoen kihlakunnan poliisilaitoksen menettelyä A:n tekemän tutkintapyynnön perusteella suoritettavassa tutkinna ssa. Kirjoituksen mukaan A oli tehnyt Seinäjoen kihlakunnan poliisilaitokselle tutkintapyynnön, joka oli saapunut poliisilaitokselle 11.4.2000. Tutkintapyyntö oli poliisilaitoksella kirjattu numerolla - -/S/- - -. Tutkinnanjohtajaksi asialle tuli Seinäjoen kihlakunnan apulaispoliisipäällikkö B. Kirjoituksen mukaan asiaa ei ole 13.9.2003 mennessä tutkittu lainkaan.

- - -

Kantelun johdosta tehdyissä alustavissa selvityksissä tuli ilmi, että asian tutkinnanjohtaja oli vaihtunut 18.1.2002, jolloin tutkinnanjohtajaksi oli tullut komisario C.

2

SELVITYS

Kantelun johdosta hankittiin apulaispoliisipäällikkö B:n ja komisario C:n selvitykset sekä Seinäjoen kihlakunnan poliisilaitoksen lausunto, joihin kantelija antoi vastineensa. Käytettävissäni on lisäksi ollut komisario D:n asiassa 19.3.2004 tekemä päätös siitä, että asiassa ei ole syytä epäillä rikosta eikä esitutkintaa asiassa aloiteta. Olen tutustunut myös apulaisvaltakunnansyyttäjän 15.1.2004 antamaan päätökseen A:n tekemästä Seinäjoen kihlakunnansyyttäjää koskevasta kantelusta.

3

RATKAISU

3.1

Esitutinnan viipyminen

3.1.1

Oikeusohjeet

Suomen perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa.

Valtion virkamieslain 14 §:n mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä asianmukaisesti ja viivytyksettä.

Esitutkintalain 6 §:n mukaan esitutkinta on toimitettava ilman aiheetonta viivytystä.

Poliisilain 3 §:n mukaan poliisin tehtävät on hoidettava mahdollisimman tehokkaalla ja tarkoituksenmukaisella tavalla. Olosuhteiden vaatiessa tehtävät on asetettava tärkeysjärjestykseen.

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin tai muun esitutkintaviranomaisen on toimitettava esitutkinta, kun sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muutoin on syytä epäillä, että rikos on tehty.

3.1.2

Saatu selvitys

Selvityksessään apulaispoliisipäällikkö B kertoo, että A:n tekemässä tutkintapyyntössä tehdyiksi väitetyt rikokset koskivat suurelta osin Seinäjoen kihlakunnan poliisilaitoksen tutkimaan epäiltyä törkeää kavallusta ja sen yhteydessä esille tulleita muita asioita, joissa A oli epäiltyinä.

Komisario D:n 19.3.2004 tekemästä esitutkintapäätöksestä ilmenee, että B:n tarkoittama esitutkinta - -/R/- - - oli toimitettu 24.3.2000 syyttäjälle syyteharkintaa varten. Tässä esitutkintapöytäkirjassa asianomistajina olivat ne henkilöt, jotka A tutkintapyyntössään oli ilmoittanut epäillyiksi.

B on selvityksensä mukaan ilmoittanut A:lle, että jutun tutkintaa ei aloiteta tai muutakaan tutkintaa koskevaa päätöstä ei tehdä ennen kuin asiassa on annettu käräjäoikeuden tuomio. Syytteen tultua käräjäoikeudessa hylätyksi (10.11.2000) B kertoo saaneensa tiedon, että syyttäjä valittaa käräjäoikeuden tuomiosta hovioikeuteen. Tällöin B kertoo päättäneensä odottaa vielä hovioikeuden ratkaisua. Hovioikeus antoi asiassa tuomionsa 15.4.2002. Hovioikeus tuomitsi A:n törkeästä kavalluksesta.

Komisario C kertoo selvityksessään tulleen asian - -/R/- - - tutkinnanjohtajaksi 18.1.2002. C kertoo, että A pyysi korkeimmalta oikeudelta muutoksenhakulupaa. Korkein oikeus päätti 13.11.2002, että valituslupaa ei myönnetä. C:n mielestä oli tarkoituksenmukaista odottaa asian - -/S/- - - ratkaisua, jotta pystyttäisiin päättämään oikeasta menettelystä asian - -/S/- - - suhteen.

Seinäjoen kihlakunnan poliisipäällikkö on lausunnossaan katsonut, ettei asian esitutkinta ole esitutkintalain 6 § ja poliisilain 3 § huomioon ottaen aiheettomasti viivästynyt.

3.1.3

Kannanotto

Totean aluksi yleisellä tasolla, ettei tutkintapyyntössä kerrottuun menettelyyn

liittyvä syyteharkinta ja mahdollisen syytteen tuomioistuinkäsittely sellaisenaan vaikuta esitutkintaviranomaisen esitutkintalain mukaisiin velvollisuuksiin. Esitutkintalain 6 §:n mukainen esitutkinnan viivytyksettömän toimittamisen velvollisuus säilyy myös tällaisessa tilanteessa. Niin asianosaisten kuin koko rikosoikeudellisen järjestelmän kannalta on tärkeää, että esitutkinta toimitetaan mahdollisimman joutuisasti.

Selvitysten mukaan tässä asiassa peruste esitutkinnan aloittamisen viivästykselle ei ole varsinaisesti ollut käynnissä oleva syyteharkinta ja sen jälkeen seurannut oikeudenkäynti vaan se, että oikeudenkäynnistä on arvioitu saatavan selvitystä, jolla on olennaista merkitystä arvioitaessa esitutkinnan aloittamisen edellytyksenä olevan esitutkintakynnyksen ylittymistä.

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin on toimitettava esitutkinta, kun on syytä epäillä, että rikos on tehty. Toisaalta, jos jostain tapahtumasta saatavissa olevien tietojen perusteella ei ole syytä epäillä rikosta, esitutkintaa ei saa toimittaa. Syytä epäillä – kynnystä on lain esitöissä (HE 14/1985 s. 16) kuvattu siten, että rikosta on syytä epäillä, kun asioita huolellisesti harkitseva ihminen havaintojensa perusteella päätyy tällaiseen tulokseen. Lain käyttämä sanamuoto jättää esitutkinnan toimittamisesta päättävälle viranomaiselle jossain määrin harkintavaltaa. Pelkkä poliisille tehty rikosilmoitus tai tutkintapyyntö ei siten automaattisesti johda esitutkintaan tai siihen, että jo aloitettu esitutkinta suoritetaan loppuun ja saatetaan syyttäjän syyteharkintaan. Asianosainen ei myöskään voi määrätä, mitä tutkintatoimenpiteitä poliisin tulee suorittaa tai miten poliisin tulee tutkintansa kohdistaa.

On varsin tavallista, että poliisin on suoritettava alustavia tutkimuksia tai selvityksiä esitutkintakynnyksen selvittämiseksi. On pitkälti yksittäisen tapauksen erityispiirteistä riippuvaista, minkälaisia ja kuinka aikaa vieviä selvityksiä tällaiset alustavat selvitykset ovat. Pidän kuitenkin selvänä, että – vaikka tällaisessa tapauksessa ei ole vielä kysymys esitutkinnasta – selvitykset on tehtävä esitutkintalain 6 §:n periaatteen mukaisesti ilman aiheetonta viivytystä. Viime kädessä perustuslain 21 §:n asianmukaisen hallinnon ja valtion virkamieslain 14 §:n viivytyksettömyyden periaatteet edellyttävät, ettei esitutkintakynnyksen selvittämistä viivytetä aiheettomasti. Tällaiselle selvittämiseksi ei kuitenkaan voida asettaa yleisiä enimmäisaikaa.

Lisäksi on huomioitava, että poliisilain 3 §:n mukainen priorisointioikeus antaa poliisille jossain määrin harkintavaltaa sen suhteen, missä järjestyksessä se suorittaa hoidettavakseen kuuluvat tehtävät.

Tässä tapauksessa selvityksenantajat ovat ajan kulumisen perusteeksi vedonneet siihen, että A:n tutkintapyyntö on liittynyt siinä määrin toiseen esitutkintaan (- - -/R/- - -), joka oli siirretty syyttäjälle syyteharkintaan, että syytä epäillä – kynnyksen selvittäminen vaati, että ko. esitutkinnassa tutkitun rikoksen rikosprosessuaalinen selvittäminen oli lopullisesti päättynyt; eli tässä tapauksessa lainvoimaisesti ratkaistu. Koska korkein oikeus on 13.11.2002 antanut päätöksensä, jolla muutoksenhakulupa on em. esitutkinnan johdosta annettuun tuomioon evätty, tarkastelen asiaa kahtena eri ajanjaksona; tutkintapyyntönsä tekemisen ja korkeimman oikeuden

muutoksenhakuluparatkaisun välisenä ajanjaksona ja korkeimman oikeuden ratkaisun jälkeisenä ajanjaksona.

11.4.2000 – 13.11.2002

Esitutkintakynnyksen selvittämiseen voi joissain yksittäistapauksissa mielestäni kuulua toisesta vireillä olevasta rikosasiasta saatu selvitys. Korostan, että tältä osin ei voida antaa mitään yleisluonteista ohjetta siitä, milloin on perusteltua odottaa jonkin toisen oikeudenkäynnin lopputulosta, vaan on täysin riippuvaista yksittäisen tapauksen erityispiirteistä, minkälaiset selvittelyt esitutkinnan toimittamista koskevan ratkaisun tekemiseksi kussakin tapauksessa ovat tarpeellisia ja perusteltuja.

A:n tutkintapyynnön 3. kohdassa käsitellään hänen rikoksesta epäillyksi nimeämiensä henkilöiden tekemää rikosilmoitusta otsikolla "Perätön ilmianto väärillä papereilla ja viranomaisen harhaanjohtaminen". Saadun selvityksen perusteella tällä on tarkoitettu asiaa --/R/--. Tutkinnanjohtajat ovat selvitystensä perusteella odottaneet ko. asian lopullista ratkaisua ennen kuin ovat katsoneet voivansa tehdä päätöstä mahdollisen esitutkinnan aloittamisesta väitetyistä väärästä ilmiannosta ja muista A:n tutkintapyynnössä väitetyistä rikoksista.

Rikoslain 15 luvun 6 §:n mukaan väärästä ilmiannosta tuomitaan se, joka antaa esitutkinta- tai muulle viranomaiselle taikka tuomioistuimelle väärän tiedon ja siten aiheuttaa vaaran, että ilmiannettu mm. joutuu syytteeseen tai tuomitaan rangaistukseen.

Silloin kun väärää ilmiantoa koskeva rikosilmoitus perustuu siihen, että tuomioistuimen käsiteltävänä jo olevan rikosasian vastaaja katsoo asianomistajan aiheuttaneen syytteen nostamisen väärällä ilmiannolla, kysymys esitutkintakynnyksen ylitymisestä on tavallista ongelmallisempi. Vääräksi väitety ilmiannon perusteet ovat silloin yleensä jo sellaisinaan tuomioistuimen tutkinnan kohteena. On ymmärrettävää, että tällaisessa tapauksessa ratkaisua esitutkinnan aloittamisesta lykätään, kunnes tuomioistuin on ottanut käsiteltäviin väitteisiin kantaa. Esitutkintakynnystä koskevan ratkaisun kiireellisyyttä sitä paitsi vähentää usein se, että vireillä olevassa oikeudenkäynnissä voidaan puolin ja toisin esittää todistelua vääräksi väitety ilmiannon asianmukaisuuteen vaikuttavista seikoista.

Tarkoituksenmukaisin menettely on kuitenkin riippuvainen yksittäisen asian erityispiirteistä. Voi olla, että ilmiannon aiheettomuudesta on varsin vahvoja viitteitä, jolloin ainakin lainvoimaisen ratkaisun odottaminen saattaa olla vaikeasti perusteltavissa. On myös huomattava, että ratkaisu pitäisi tehdä riittävän ajoissa ennen väitety rikoksen syyteoikeuden vanhentumista. Muussa tapauksessa väärän ilmiannon tekijä saattaisi esimerkiksi muutoksenhaun tai valituslupapyynnön avulla pyrkiäkin ilmiantoepäilyn vanhennuttamiseen.

Totean vielä, että väärän ilmiannon "ongelmallisuus" oikeudenkäynneissä on otettu huomioon myös oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetussa laissa (ROL). ROL:n 1 luvun 14 §:n 2 momentin mukaan se, jota vastaan on tehty

syyttämispyyntö tai jota on syytetty rikoksesta, voi aina ilman pykälän 1 momentissa tarkoitettua syyttäjän päätöstä (joka pääsäännön mukaan on edellytys asianomistajan itsensä nostamalle syytteelle) nostaa syytteen väärästä ja todistamattomasta ilmiannosta. ROL 7 luvun 1 §:n 3 momentin mukaan vastaaja voi ilman haastetta nostaa asianomistajaa vastaan syytteen väärästä ja todistamattomasta ilmiannosta.

En katso, että tutkinnanjohtajat olisivat tässä tapauksessa käyttäneet väärin harkintavaltaansa katsoessaan, että esitutkintakynnyksen selvittäminen tutkintapyyntö 3. kohdan osalta vaatii mainitun rikosasian lopullista ratkaisua. Saadun selvityksen perusteella pidän mahdollisena, että ko. rikosasian selvittämisellä on voitu saada sellaista tietoa, joka on ollut välttämätöntä A:n tutkintapyyntö arvioimisessa väärän ilmiannon osalta.

Selvityksissään tutkinnanjohtajat ovat katsoneet, että tutkintapyyntöissä mainitut kaikki teot ovat liittyneet siinä määrin asian 6710/R/3887/99 selvittämiseen, että tutkinnan aloittamisesta päättämisessä on ollut perusteltua odottaa tuon asian ratkaisua. Selvityksistä ei tarkemmin ilmene, miten kesken olevan rikosasia olisi vaikuttanut kuhunkin A:n tutkintapyyntö kuvailtuun väitettyyn rikokseen.

Totean, että A:n tutkintapyyntöissä on nimetty yhdeksän eri tapahtumaa, joissa A:n mukaan olisi tapahtunut rikos. Edellä olen käsitellyt A:n tutkintapyyntö 3. kohdassa mainitsemaa väärää ilmiannosta ja todennut, ettei minulla ole aihetta toimenpiteisiin siltä osin.

Pidän sen sijaan jossain määrin kysymyksenalaisena, miten asia - - /R/- - - olisi voinut vaikuttaa esimerkiksi A:n tutkintapyyntö 4. kohdassa kuvattuun erään asianajajan väitettyyn uhkaamiseen tai pakottamiseen (jotka rikoslain 25 luvun 9 §:n mukaan ovat asianomistajarikoksia). Samoin voidaan kysyä, mitä selvitystä törkeää kavallusta koskevan rikosasian käsittelyssä olisi voinut tulla tutkintapyyntö 2. kohdassa kuvattuihin väitettyihin laittomiin uhkauksiin tai 5. kohdassa väitettyyn ryöstöön. Saatu selvitys ei anna riittävää tietoa siitä, missä määrin A:n tutkintapyyntöissä esitetyt väitteet ja vaatimukset ovat olleet sillä tavalla kytköksissä edellä mainittuun pyyntö 3. kohtaan, että niidenkin tutkintakynnystä koskevan ratkaisun siirtäminen on ollut perusteltua. En kuitenkaan pidä näiden seikkojen tarkempaa selvittelyä tässä yhteydessä aiheellisena, koska ratkaisu näyttäisi perustuvan enemmänkin eräänlaiseen tutkintapyyntöä koskevaan kokonaisratkaisuun, jota käsitelen seuraavassa. Muistutan kuitenkin siitä, että varsinkin vastaisuudessa syyteoikeuden vanhentuminen voi tämänkaltaisissa tapauksissa johtaa oikeudenmenetyksiin, jos koko tutkintaa lykätään tutkintapyyntö yhden kohdan perusteella. Tämä johtuu siitä, että 1.1.2006 alkaen lain muutoksen (297/2003) johdosta samaan rikoskokonaisuuteen kuuluvat rikokset vanhenevat itsenäisesti.

Laila ei ole tarkemmin säännelty, miten poliisin tulee kirjata sille tehty tutkintapyyntö ja onko esimerkiksi yhdessä tutkintapyyntöissä mainitut epäillyt rikokset kirjattava samalle ilmoitusnumerolle. Poliisilla on käsitykseni mukaan harkintavaltaa edellä kerrottujen seikkojen suhteen. On käsitykseni mukaan mahdollista, että yhdessä tutkintapyyntöissä nimetyt rikokset kirjataan eri ilmoitusnumeroina. Sisäasiainministeriön poliisiosaston "Ohjeet

esitutkintapöytäkirjan laadinnasta" (25.3.2002, SM-2002-691/Ri-2) toteaa asiasta: "Yleensä yhden rikosilmoituksen pohjalta laaditaan yksi esitutkintapöytäkirja. Jos samaan rikosilmoitukseen on sisällytetty useita rikoksia, voidaan siinä mainituista rikoksista laatia tarvittaessa erilliset esitutkintapöytäkirjat" (Kohta 2.2.1). Aiemmin (1.1.1990 – 31.3.2002) voimassa ollut ohje "Esitutkinnan kirjaamisen menettely" sisälsi samanlaisen ohjeen.

Edellä mainitusta seuraa käsitykseni mukaan, että jos yhden tutkintapyyntöissä mainitun rikoksen esitutkintakynnyksen selvittäminen edellyttää jonkun oikeudenkäynnin lopputuloksen selviämistä, ei automaattisesti ole välttämätöntä odottaa oikeudenkäynnin lopputulosta kaikkien tutkintapyyntöissä mainittujen rikosten kynnyksen harkitsemista varten, vaan esitutkinta tai sen ratkaiseminen, onko asiassa syytä epäillä rikosta, voidaan joidenkin tutkintapyyntöissä mainittujen rikosten osalta tehdä erikseen. On otettava huomioon, että useinkin tutkintapyyntöissä voi olla kysymys sellaisista väitetyistä rikoksista, jotka on jopa syytä tutkia nopeasti. Tai on mahdollista, että tutkintapyyntöissä on väite sellaisista rikoksista, joiden osalta on välittömästi todettavissa syyteoikeuden vanhentuminen. Pidän esimerkiksi mahdollisena, että A:n tutkintapyyntö 1. kohdassa mainittu, vuonna 1980 tapahtuneeksi katsottu rikos olisi ollut havaittavissa vanhentuneeksi (kuten esitutkintapäätöksessä sittemmin on tehty) jo tutkintapyyntö saavuttua ja riippumatta siitä, mitä vireillä olleessa toisessa asiassa tulee ilmi. Tältä osin asiassa olisi käsitykseni mukaan voitu tehdä esitutkintapäätös viipymättä ja odottamatta muiden asioiden ratkaisua.

Kantelun alaista asiaa harkittaessa on kuitenkin otettava huomioon, että tutkinnanjohtajilla on edellä kertamani tavoin ollut mielestäni hyväksyttävä peruste odottaa törkeää kavallusta koskevan rikosasian lainvoimaista ratkaisua väärän ilmiannon osalta. Kysymys on käsitykseni mukaan ollut ainakin jossain määrin yhtenäisestä kokonaisuudesta ja tutkinnan käytännön toteuttaminen on ainakin osin sellainen tutkintataktisia ratkaisuja sisältävä menettely, jonka tutkiminen ei kuulu laillisuusvalvojan tehtäviin.

Minulla ei ole aihetta tältä osin muihin toimenpiteisiin kuin että kiinnitän tutkinnanjohtajana toimineiden B:n ja C:n huomiota edellä esitutkinnan aloittamisesta ja tutkintapyyntö kirjaamisesta lausumaani.

14.11.2002 – 19.3.2004

Mitä sitten tulee poliisin menettelyyn sen jälkeen, kun siitä asiasta, jonka ratkaisua odotettiin, oli saatu lainvoimainen ratkaisu, totean seuraavaa.

Korkein oikeus on 13.11.2002 päättänyt, että asiassa ei myönnetä valituslupaa. Komisario D on 19.3.2004 tehnyt asiassa päätöksen, että esitutkintaa ei toimiteta, koska ei ole syytä epäillä rikosta. "Alkuperäisen" asian lainvoimaisuudesta on kulunut vielä noin 16 kuukautta ennen kuin A:n tutkintapyyntö osalta asiassa on tehty ratkaisu.

Selvitysten perusteella jää epäselväksi, miksi esitutkintapäätöksen asiassa on tehnyt komisario D eikä joulukuussa 2003 selvityksen antanut komisario C. D:n tekemästä esitutkintapäätöksestä tosin ilmenee, että hän on joulukuussa 2003

saanut poliisipäälliköltä määräyksen ottaa A:n tekemä tutkintapyyntö esitutinnan edellytysten arvioimista varten harkittavaksi.

Joka tapauksessa on selvitetty, että asian tutkinnanjohtajana on 18.1.2002 ja joulukuun 2003 välisenä aikana ollut komisario C. Arvioin sen vuoksi hänen menettelyään asian väitetyn viivästymisen kannalta.

Komisario C on tullut asian tutkinnanjohtajaksi 18.1.2002. Hän on tuolloin tullut toimivaltaiseksi ja toisaalta myös velvolliseksi tekemään ratkaisuja ko. asiassa. C:n mukaan esitutkintaratkaisun tekemistä A:n tutkintapyyntöön suhteen on viivytetty aiemman asian lainvoimaisuuteen saakka; C:n mukaan tämä selkeyttäisi ratkaisun tekemistä useiden A:n tutkintapyyntöissä esitettyjen väitteiden osalta.

Totean asian olleen poliisilaitoksella vireillä jo lähes kaksi vuotta C:n saatua jutun tutkinnan johdettavakseen. Saatuaan jutun tutkinnanjohtajuuden C kertoo päätyneensä odottamaan aiemman jutun lainvoimaista ratkaisua asian selkeyttämiseksi. Olen edellä lausunut käsitykseni tästä perusteesta.

Em. kysymyksen lisäksi asiassa voidaan kysyä, onko asiassa toimittu viivytyksettä korkeimman oikeuden ratkaisun jälkeen. Käsitykseni mukaan tällöin viimeistään on saatu asiaan se "selkeys", jota C selvityksensä mukaan odotti.

Kuten olen edellä todennut, poliisilain 3 § antaa poliisille jossain määrin harkintavaltaa sen suhteen, missä järjestyksessä se toimenpiteensä suorittaa. C on selvityksessään vedonnut siihen, että muiden työkiireiden vuoksi ratkaisun tekeminen siitä, ylittyykö esitutkintakynnys, on vielä selvityshetkellä (joulukuun 2003) tekemättä. Selvityksestä ei tarkemmin ilmene, minkälaisia nämä muut työkiireet ovat olleet. On sinänsä luonnollista, että käytettävissä olevat resurssit vaikuttavat siihen, miten kauan esitutkinta kestää tai kuinka nopeasti esitutkintaratkaisut tehdään.

Saadun selvityksen valossa C:n menettelyä ei ole pidettävä suoranaisesti lainvastaisena. Totean kuitenkin, että asiassa olisi ollut perusteltua menetellä siten, että – ottaen huomioon jo ennen korkeimman oikeuden ratkaisua kulunut aika – A:n tutkintapyyntöön esitutkintakynnystä koskeva harkinta olisi suoritettu ripeämmin kuin mitä sittemmin on toteutunut.

Asian viipymisen hyväksyttävyyttä korkeimman oikeuden ratkaisun jälkeen arvioitaessa on mielestäni otettava huomioon se kokonaisaika, joka oli jo kulunut tutkintapyyntöön tekemisestä. Käsitykseni mukaan tämä aika (noin 2½ vuotta) on ollut sellainen syy, että asian ratkaisu olisi pitänyt tehdä joutuisasti. Mielestäni asian ratkaisua olisi ollut mahdollista ennen lainvoimaista ratkaisua valmistella niin, että kun korkeimman oikeuden ratkaisu oli tullut, asia olisi pystytty ratkaisemaan nopeammin kuin mitä sitten tapahtui.

Kun poliisilain 3 § antaa edellä kertomini tavoin ainakin jossain määrin harkintavaltaa sen suhteen, missä järjestyksessä poliisi toimenpiteensä suorittaa ja kun en ole todennut asiassa suoranaisesti lainvastaista menettelyä, pidän riittävänä, että saatan edellä esittämäni käsityksen esitutkintaratkaisun

joutuisuudesta korkeimman oikeuden ratkaisun jälkeen komisario C:n tietoon.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.1.3 esittämäni käsityksen tällä hetkellä Alavuden kihlakunnan poliisipäällikkönä toimivan B:n ja komisario C:n menettelystä heidän tietoonsa. Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennökset tästä päätöksestäni.

Kirjoitusten liitteet palautetaan päätöksen ohessa.